

Arrest

nr. 202 304 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 28 april 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische grootmoeder.

Op 26 oktober 2017, met kennisgeving op 14 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 28/04/2017 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornaam: O. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: Felahiye

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn Belgische grootmoeder, de genaamde Y., R. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

Sociale verzekeringen kantoor van de stad Kayseri dd 23/05/2017

Belastingkantoor van Kayseri dd 23/05/2017

Verklaring op eer 23/05/2017 dewelke niet wordt aanvaard gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst

Bewijzen van geldoverdracht via Western Union

Bewijzen van geldstortingen via rekening van de referentiepersoon

Aan de hand van bovenstaande documenten wenst betrokkene aan te tonen onvermogen te zijn geweest in haar land van herkomst. Echter deze documenten kunnen niet worden aanvaard, gezien de inhoud ervan onduidelijk is door een slechte vertaling, zodat deze dus niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van onvermogen.

Gezien er geen bewijs is dat betrokkene onvermogen was, kunnen de geldoverdrachten eveneens niet worden aanvaard gezien er niet is aangetoond dat betrokkene hiervan afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien.

Bovendien kunnen de overdrachten via Western Union die plaatsvonden na 16/05/2015 niet worden aanvaard, gezien betrokkene toen reeds in België verbleef.

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België (in België binnen sedert 16/05/2015) geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt trouwens dat hij is tewerkgesteld geweest. dit bevestigen tevens de loonfiches dewelke betrokkene heeft overgemaakt voor de maanden januari tot mei 2017.

Gezien hij zelf over een inkomen kan beschikken, kan niet gesteld worden dat hij heden ten laste is van de Referentiepersoon. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.”

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet stelt: “...Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen...”

Gezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zijn grootmoeder, mevrouw Y.R. (...).

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij hij erop wijst dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en referentiepersoon in het land van herkomst.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoeker legde bewijzen van geldstortingen voor via de rekening van referentiepersoon, bewijzen van geldstortingen via Western Union in 2009, 2010, 2014, 2015. Daarnaast legde hij ook een afschrift voor van het belastingkantoor van Kayseri en een verklaring op eer.

De verwerende partij legt deze bewijzen naast zicht neer en houdt er geen rekening mee, het stelt dat de inhoud onduidelijk is door een slechte vertaling. De documenten werden door een beëdigd vertaler vertaald. Het betreffen allemaal officiële documenten, afgeleverd door officiële instellingen. De verwerende partij diende deze stukken beter te onderzoeken dan deze kortweg niet in overweging te nemen.

Verzoeker heeft dus weldegelijk aangetoond dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst en dat hij reeds in het land van herkomst regelmatig geldstortingen ontving.

Tevens moet er rekening worden gehouden dat verzoeker, als jong volwassene, met zijn moeder en andere gezinsleden naar België is gekomen. Heel het gezin was afhankelijk van referentiepersoon, de moeder van verzoeker kon in Turkije niet financieel instaan voor de zorg van haar kinderen, daarom trokken zij in bij referentiepersoon.

De bestreden beslissing stelt tevens ook dat verzoeker tewerkgesteld is geweest van januari tot mei 2017. Deze periode betreft slechts 5 maanden en is dus te weinig om te stellen dat hij niet meer ten laste zou vallen van referentiepersoon.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §2,1° van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij bewijzen voorlegde van geldstortingen via de rekening van de referentiepersoon, bewijzen van gelstortingen via Western Union en een afschrift van het belastingkantoor van Kayseri en een verklaring op eer. Hij stelt dat het bestuur er geen rekening mee heeft gehouden omdat de inhoud onduidelijk zou zijn door een slechte vertaling. Volgens hem werden de documenten door een beëdigd vertaler vertaald en betreffen het officiële documenten, afgeleverd door officiële instellingen. De verwerende partij diende die documenten beter te onderzoeken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet genomen omdat niet werd aangetoond dat verzoeker onvermogen was in haar land van herkomst. Er werd gemotiveerd dat de inhoud van de documenten onduidelijk is door een slechte vertaling, waardoor zij niet kunnen worden weerhouden als bewijs van onvermogen.

Uit nazicht van de documenten die door verzoeker werden overgemaakt, blijkt dat hierin het volgende te lezen staat:

"(...) BELASTINGEKNAATOREN VAN KAYSERI BELASTINGDIENST VAN ERCIYES (...) potentieel belastingbetaler met ID-nummer STATUS VAN AANSPRAKELIJKHEID: POTENTIEEL

(...) Deze document werd op aanvraag van de bovengenoemde persoon met identiteitsnummer aangevraagd en opgemaakt.(...)"

En:

"(...) BELASTINGKANTOOR VAN KAYSERI (...) In overeenstemming met mijn identiteitsgegevens bij belastingkantoor van Kayeri, vraag ik hierbij mijn aansprakelijkheidszaak uit te geven. (...) zijn wij geen aansprakelijkheidszaak tegengekomen.(...)"

Het is geenszins duidelijk wat de precieze inhoud is van voormelde documenten en wat ze betekenen. De verwerende partij heeft dan ook terecht geoordeeld dat de inhoud ervan onduidelijk is door een slechte vertaling, reden waarom ze niet kunnen worden weerhouden als bewijs van onvermogen. Verzoeker beperkt zich tot de bewering als zou er geen voldoende onderzoek zijn gevoerd naar die documenten, zonder dat hij de inhoud ervan verder toelicht. Uit de informatie dat er "geen aansprakelijkheidszaak" is "tegengekomen", kan bezwaarlijk worden afgeleid als zou verzoeker in haar land van herkomst onvermogen zijn geweest.

Gelet op het feit dat er geen bewijzen van onvermogen werden aangebracht, is het onmogelijk om de band van financiële afhankelijkheid te weerhouden. In de beslissing werd er terecht gemotiveerd als volgt "gezien er geen bewijs is dat betrokkene onvermogen was, kunnen de geldoverdrachten eveneens niet worden aanvaard gezien er niet is aangetoond dat betrokkene hiervan afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien."

"3.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn en dat dit een bijkomende voorwaarde is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip "ten laste": de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 96 935 van 12 februari 2013 maar zij in werkelijkheid doelt op het arrest van de Raad nr. 96 298 van 31 januari 2013, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoonde dat de feiten die haar zaak kenmerken gelijklopend zijn aan de feiten die het door haar aangehaalde arrest kenmerken. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde." (RVV, arrest nr. 123.114 d.d. 25 april 2014)

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk de artikelen 40bis, § 2, 3° en 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid of de verzoekende partij voorafgaand aan haar komst naar België geheel of gedeeltelijk ten laste was van haar grootmoeder nu zij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. Bijkomend wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij van januari tot mei 2017 tewerkgesteld is, zodat niet kan worden gesteld dat zij heden ten laste is van de referentiepersoon gezien zij zelf over een inkomen kan beschikken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij beoogt een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische grootmoeder op grond van de artikelen 40bis, § 2, 3° en 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)”*

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij niet alle stukken waaruit moet blijken dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst in overweging te hebben genomen.

Zoals uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt betwist de verwerende partij niet dat er in het verleden geldoverdrachten zijn geweest ten voordelen van de verzoekende partij. De verwerende partij geeft echter aan dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij werkelijk afhankelijk was van deze geldoverdrachten om in haar levensonderhoud te voorzien. Ze stipt in het bijzonder aan dat de documenten die moeten aantonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen was, geheel onduidelijk zijn. Hiermee verwijst ze naar de stukken van het sociaal verzekeringskantoor en van het belastingkantoor van Kayseri.

Het komt de Raad echter niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij met betrekking tot de vertaalde stukken van het sociale verzekeringskantoor en het belastingkantoor van Kayseri oordeelde dat *“Echter deze documenten kunnen niet worden aanvaard, gezien de inhoud ervan onduidelijk is door een slechte vertaling, zodat deze dus niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van onvermogen.”*

Immers, uit het administratief dossier blijkt dat de vertaling die aanvat met de regel *“BELASTINGKANTOOR VAN KAYSERI”* van 23 mei 2017 luidt als volgt:

“(…) mijn identiteitsgegevens.

In overeenstemming met mijn identiteitsgegevens bij belastingkantoor van Kayseri, vraag ik hierbij mijn aansprakelijkheidszaak uit te geven.

T.R.

ADMINISTRATIE FISCUS

BELASTINGKANTOREN VAN KAYSERI

BELASTINGDIENST VAN ERCIYES

Op naam van O.K. (...) zijn wij geen aansprakelijkheidszaak tegengekomen.

Belastingdienst van Erciyes”

De vertaling met als eerste regel *“SOCIALE VERZEKERINGEN KANTOOR VAN HET STAD KAYSERI”* van 23 mei 2017 luidt als volgt:

“Sociale verzekeringen centrum van Melikgazi

Zoals hieronder vermeld vraag ik vriendelijk om in overeenstemming met mijn identiteitsgegevens of ik ben geregistreerd of niet en dit te vermelden onder mijn petitie

NAAM-FAMILIENAAM: O.K. (...)”

Het is geenszins kennelijk onredelijk om op basis van deze stukken te oordelen dat er sprake is van een slechte vertaling waaruit niet afdoende het bewijs van onvermogen blijkt. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan uit het feit dat geen “aansprakelijkheidszaak” op naam van de verzoekende partij werd tegengekomen bezwaarlijk worden afgeleid dat zij onvermogen was in Turkije. De verzoekende partij toont overigens niet aan welke gegevens dan wel uit deze vertalingen zouden kunnen worden afgeleid. Het feit dat het vertalingen betreft van officiële documenten afgeleverd door officiële instellingen opgesteld door een beëdigd vertaler doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ze niet toelaten eruit af te leiden dat de verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de vertalingen door de verwerende partij onafdoend werden onderzocht. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat uit de genoemde stukken blijkt dat *“weldegelijk aangetoond (is) dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst”*.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke door haar voorgelegde bewijsstukken geen rekening zou zijn gehouden. De bewering dat ze met haar moeder en andere gezinsleden naar België kwam en zij bij de referentiepersoon introkken omdat de moeder van de verzoekende partij in Turkije niet zou kunnen instaan voor de zorg voor haar kinderen om financiële redenen, betreft een niet

gestaafe bewering die niet van aard kan zijn de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij in het land van herkomst regelmatig geldstortingen ontving, weerlegt de verzoekende partij niet dat zij op grond van de voorgelegde documenten niet aantoonde onvermogen te zijn in Turkije, zodat de verwerende partij tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Belgische grootmoeder op grond van de artikelen 40bis, § 2, 3° en 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet diende over te gaan. Daarnaast kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij van januari tot mei 2017 een eigen inkomen ontving uit tewerkstelling. Waar zij stelt dat een tewerkstelling van 5 maanden te weinig is om te stellen dat zij niet meer ten laste zou vallen van de referentiepersoon, kan zij niet worden gevolgd, temeer de aanvraag werd ingediend in april 2017, ogenblik waarop de verzoekende partij was tewerkgesteld volgens de gegevens van het administratief dossier, en niets erop wijst dat de tewerkstelling die een aanvang nam in januari 2017 na mei 2017 werd stopgezet. De verzoekende partij geeft dit zelf evenmin aan. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geenszins weerlegt dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar grootmoeder nu geen bewijs van onvermogen werd voorgelegd. Om te bewijzen dat zij ten laste is van de referentiepersoon dient de aanvrager aan te tonen dat zij zowel in het land van herkomst als op het ogenblik van de aanvraag ten laste is van de referentiepersoon. Zelfs al zou de verzoekende partij aantonen dat zij heden ten laste valt van haar grootmoeder – *quod non* – dan nog toont zij niet aan in het land van herkomst ten laste te zijn geweest. Het onderdeel van het betoog waarin zij tracht aan te tonen op het ogenblik van de bestreden beslissing niet ten laste te zijn van de referentiepersoon in België is bijgevolg niet dienstig.

Het voor het overige theoretische betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU